

Arrest

nr. 130 213 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een ongehuwd Koptisch orthodox christen te zijn. U bent geboren in het dorp Sudfa in de provincie Asyut. Op zesjarige leeftijd bent u verhuisd naar Port Fouad in provincie Port Said. U hebt er gewoond tot het vertrek uit uw land.

U hebt uw middelbaar diploma behaald en daarna hebt u drie jaar voor timmerman gestudeerd aan de technische school van Port Said. Van 1990 tot 1992 hebt u uw militaire dienst vervuld als mecanicien van de communicatie-eenheid. Daarna hebt u tot 1999 gewerkt in hotel Sonista. In 1999 hebt u uw rijbewijs behaald en begon u te werken als taxichauffeur. Na een tijdje in dienst van iemand anders te hebben gewerkt, hebt u uw eigen taxi gekocht. Als christelijke taxichauffeur had u problemen met officier O.(...) H.(...). Hij heeft verschillende keren uw rijbewijs ingetrokken. Op een dag had u ruzie met hem en scholden jullie elkaar uit. Hierdoor zat u drie dagen gevangen in het politiekantoor van Port

Fouad. Na uw vrijlating besloot u iemand in dienst te nemen die overdag met uw taxi zou rijden. U reed 's nachts met uw taxi omdat de officieren dan geen dienst deden.

In april 2002 hebt u uw taxi verkocht en op 14 juni 2002 bent u op legale wijze met uw paspoort en een geldig visum van Caïro naar Brussel gevlogen. In 2009 diende u een aanvraag tot regularisatie in, doch u kreeg hierop in 2011 een negatief antwoord. Op 5 augustus 2013 vraagt u asiel aan. U vreest dat mensen die in het buitenland hebben gezeten, of hun familieleden, bij terugkeer naar Egypte worden ontvoerd voor losgeld. De politie heeft niet de macht om aan deze problematiek iets te doen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee paspoorten (uw oude en uw vernieuwde paspoort) en een geboortecertificaat neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

U verklaart dat u Egypte hebt verlaten omdat u problemen had met een officier, O.(...) H.(...). U werkte als taxichauffeur en hij zou 'vele malen' uw rijbewijs hebben ingetrokken. Daarnaast werd u een keer voor drie dagen opgesloten op het politiekantoor omdat u hem had beledigd. Er dient echter te worden vastgesteld dat deze door u geschetste vervolgingsfeiten niet oplopen tot wat onder systematisch en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie wordt verstaan. Daden van vervolging moeten ofwel zo ernstig zijn van aard of zo vaak voorkomen dat ze een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen (artikel 48/3 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet). U verklaart dat u, nadat u drie dagen gevangen had gezeten, nog ongeveer drie jaar hebt gewerkt als taxichauffeur en deze houding doet afbreuk aan de ernst van de feiten. U vergoelijkt uw houding door te stellen dat u enkel nog 's nachts werkte omdat de officieren op dat moment geen dienst deden, maar dit is geen afdoende uitleg. Mocht u de vervolgingsfeiten dusdanig ernstig achten, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u niet meer het risico zou nemen om te werken als taxichauffeur. Dat u daarenboven, toen u 's nachts werkte als taxichauffeur, geen problemen meer hebt gehad met O.(...) H.(...), noch met andere personen, is evenzo een indicatie dat u niet persoonlijk werd geviséerd op het oog op vervolging (CGVS, pp. 5-6).

Een ander aspect dat afbreuk doet aan de ernst van de door u geschetste feiten is dat u, hoewel u in juni 2002 in België bent aangekomen, nog tot augustus 2013 hebt gewacht om asiel aan te vragen. U vergoelijkt uw laattijdige asielaanvraag door te stellen dat u aanvankelijk geen asiel wou aanvragen voor voorgaande redenen en dat u er destijds niet aan had gedacht om asiel aan te vragen. Deze houding getuigt dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en doet verder afbreuk aan de ernst van de door u geschetste vervolgingsfeiten. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna een asielaanvraag indient bij de autoriteiten van het onthaalland. Het feit dat u zo lang hebt gewacht om asiel aan te vragen is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en dit relateert als dusdanig de ernst van de door u geschetste vervolging (CGVS, p. 7). U stelt dat u uiteindelijk asiel hebt aangevraagd in augustus 2013 omwille van het feit dat mensen die tegenwoordig terugkeren naar Egypte, worden ontvoerd en dat losgeld van hen wordt geëist. Ook familieleden van deze personen riskeren volgens u ontvoerd te worden. Uw vrees blijkt echter louter hypothetisch te zijn. U hebt geen concrete indicaties dat u of leden van uw familie zullen worden ontvoerd in geval u terugkeert naar Egypte. Het loutere feit dat u verwijst naar deze algemene problematiek volstaat echter niet om te concluderen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren (CGVS, pp. 6-7).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat

fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviseerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviseerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geviseerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Caïro) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie geviseerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoorten en geboortecertificaat hebben immers betrekking op uw identiteit en nationaliteit en deze elementen worden hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker stelt dat het algemeen geweten is dat Koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims, die het leven in Egypte ondraaglijk maken. Tevens stelt verzoeker dat hij niet vroeger asiel aanvroeg omdat hij hoop koesterde zijn oude leven terug te kunnen oprakelen. Verzoeker diende echter vast te stellen dat een terugkeer een utopie is toen de veiligheidssituatie afgelopen zomer escaleerde. De recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen werden gepleegd op Koptische kerken bevestigen de penibele situatie waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden. Bovendien oordeelde het EHRM in een arrest van 6 juni 2013 dat de terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker verklaarde problemen te hebben gekend met officier O. H.. Deze zou verschillende keren het rijbewijs van verzoeker hebben ingetrokken en verzoeker gedurende drie dagen opgesloten hebben in het politiekantoor nadat verzoeker hem had uitgescholden (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 6). De Raad stelt echter vast dat met toepassing van artikel 48/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag (a) ofwel zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak voorkomen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (b) ofwel

een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Verzoeker zou na drie dagen zonder problemen vrijgelaten zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Bovendien zou verzoeker nadien zijn werk als taxichauffeur nog drie jaar hebben voortgezet (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 6). Verzoeker stelt weliswaar dat hij enkel 's nachts zelf reed met de taxi en deze overdag liet besturen door een andere chauffeur, maar zou tot een week voor zijn vertrek gewerkt hebben als taxichauffeur (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). In deze drie jaar na zijn vasthouding gedurende drie dagen zou verzoeker overigens geen problemen meer hebben gekend met officier O. H.. Of O. H. nog steeds officier is weet verzoeker bovendien niet en hij zou zich hier ook niet naar hebben geïnformeerd. Verder zou verzoeker met niemand problemen hebben gekend (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7). Verzoeker heeft ook nooit hulp gezocht voor zijn problemen met officier O. H. (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). De Raad stelt dan ook vast dat deze feiten niet begrepen kunnen worden als een daad van vervolging of het berokkenen van ernstige schade in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de vreemdelingenwet. Het argument dat verzoeker iemand in dienst nam om overdag de taxi te besturen en zelf 's nachts met de taxi reed omdat de officieren dan geen dienst hebben en er minder controles plaatsvinden is niet bij machte om afbreuk te doen aan het geheel van voormelde vaststellingen.

Er kan overigens geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en dit ten gevolge van zijn houding. De Raad stelt vast dat verzoeker reeds in 2002 Egypte verliet en naar België kwam, maar pas in augustus 2013 voor het eerst asiel aanvroeg (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 7). De verklaring van verzoeker dat hij van zijn land houdt, geen asiel wou aanvragen en dit wel zou hebben gedaan maar hij er in 2002 niet aan gedacht had, kunnen zijn gedrag geenszins verklaren. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Waar verzoeker verder stelt dat hij asiel aanvroeg in 2013 omwille van de veiligheidssituatie in Egypte en stelt dat mensen die terugkeren naar Egypte en hun familieleden ontvoerd worden (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7), stelt de Raad vast dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond en dat verzoeker hierover in gebreke blijft (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij asiel aanvroeg in augustus 2013 omdat het geweld zich toen op een hoogtepunt bevond, stelt de Raad vast dat dit geenszins verklaard waarom verzoeker zo lang gewacht heeft om asiel aan te vragen omwille van de problemen die hij kende met officier O. H. en dat dit de ernst van deze feiten en de geloofwaardigheid ervan opnieuw ernstig ondermijnt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

2.5. Daarnaast meent de Raad samen met de commissaris-generaal dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling en stelt in onderhavig verzoekschrift dat de recente ontwikkelingen in Egypte de penibele situatie van Koptische christenen bevestigen.

Zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Situatie van de christenen" van 10 december 2013) blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Bij de meeste aanvallen op kerken waren de politie noch het leger aanwezig in het begin of tijdens de

aanvallen. In sommige gevallen werden eveneens politieposten aangevallen. In sommige gevallen boden moslimburgers en kopten zelf weerstand tegen de aanvallen door volkscomités op te richten om kerken te beschermen. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga en arresteerden er Pro-Morsi militanten die een maand lang de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus. De jonge Koptisch-katholieke patriarch Ibrahim Isaac Sidrak, voormalig bisschop van Minya, sprak zich onlangs in Parijs uit over het geweld. Hij stelde hierbij dat de situatie verbeterd is, maar gaf ook toe dat er een zekere koortsachtigheid heerste bij het begin van het schooljaar. De situatie verergerde volgens hem tijdens het Morsi-tijdsperk omdat de moslimbroeders de vijandigheid probeerden te systematiseren. Hij benadrukte echter ook dat zowel de gematigde moslims als de christenen hierin een aanval op Egypte zagen en dat veel moslims de christelijke kerken en scholen tijdens de gebeurtenissen probeerden te beschermen. In het najaar van 2013 namen de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte af en gebeurde er slechts één ernstig incident. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd ook stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oud-minister Alr Darrag laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren.

Verzoeker toont geenszins aan dat hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. De uitspraken van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een contactvergadering in september 2013 met BCHV doen hier ook geen afbreuk aan. Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.6. Verder verwijst verzoeker in onderhavig verzoekschrift naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013 waarin werd geoordeeld dat indien Frankrijk zou overgaan tot uitvoering van de uitwijzingsbeslissing naar Egypte van een Koptisch christen die veroordeeld werd op beschuldiging van proselitisme, dit in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM.

Uit dit arrest van het EHRM kan evenwel evenmin worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de *minimum level of severity* vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest).

Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofd van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker op generlei wijze concreet aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals blijkt uit wat voorafgaat, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezen.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofd van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Egypte” “Veiligheidssituatie” van 8 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat op 14 augustus 2013 de noodtoestand werd afgekondigd in het volledige land gedurende een maand, na het geweld dat volgde op de aanval van het leger en de politie op de twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. De noodtoestand werd met een termijn van twee maanden verlengd tot 14 november 2013 en gaf het leger en de politie uitgebreide bevoegdheden om de openbare orde en veiligheid te handhaven. Tegelijkertijd werd in 14 van de 27 gouverneurschappen een avondklok opgelegd. Op 12 november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op na een gerechtelijke uitspraak. Als impliciete reden werd de verbeterde veiligheidssituatie aangegeven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven nochtans aanhouden en gingen af en toe gepaard met gewelddadige confrontaties. In maart 2014 zijn er echter nauwelijks berichten over dodelijke slachtoffers wat toelaat te stellen dat het geweld geluwd is. Wat interreligieus geweld betreft, werd hierboven reeds vastgesteld dat dit voornamelijk gericht is op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de koptische gemeenschap in Egypte duidelijk afgenomen. Sinds een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza op 20 oktober 2013 zijn er geen ernstige incidenten meer gebeurd. In de dunbevolkte Sinai, waar de politie en islamitische bendes regelmatig met elkaar in botsing komen en die een spil is voor smokkelhanden naar Gaza en de clandestiene Afrikaanse immigratie naar Israël, doet zich regelmatig geweld van een ander type voor. Dit geweld bestaat uit het gijzelen van toeristen en aanvallen van groepen jihadisten gericht tegen de Egyptische of Israëlische veiligheidstroepen. Het leger voert als reactie tegenaanvallen uit en bombardeert islamitische posities. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opmerkt dat hij asiel aanvraag in augustus 2013, tijdens het hoogtepunt van het geweld, stelt de Raad vast dat de situatie in het land van herkomst dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoeker brengt verder geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF